

ODPUSTIT NEBO OPUSTIT?

Ášter½, 02 srpen 2016

Milá Danielo, chtěla bych znát váš názor. Před pár lety mi předvedl přítel, bohužel bylo to pro oba velmi trapné a nepříjemné, protože jsem ho přistihla skoro inflagrati. Těmi jsem se nepoznávala, jak jsem řádila. Snažila jsem se hned na místě vysvětlit, ale spíše svalováním viny na mě! No, dalším jeho pokusem o vysvětlování jsem ušanci nedala. Rozesli jsme se.

On se pak snažil spíše vyhýbat. Víím, že to byl z jeho strany asi spíše jen úlet, protože zůstal sám. Rozchodu jsme spolu nebyli schopni vůbec nijak komunikovat, ani jsme si nevyprávěli na věci. Asi po pár letech mě sice jsem ho o jednu svoji věc požádala, protože jsem ji nutně potřebovala. Udal mi i tenou scénu; a mě se jen předání té věci, tak na mě je, že se mnou nechce mít nic společného a okouval mě. Předemci nemě za to, že se mu postavil ... Řekla jsem mu, že se tedy zařídím jinak, že mi to za ty nervy si tedy ty věci nechá. Druhý den mi volal, nevěřila jsem to, ale věci mi nechal u souseda.

Teď, po pěti letech, jsme začali trochu komunikovat, a on ve společnosti začal připomínat předem mnou na společné záležitosti atd. Předem jsem si řekla, že pokud se s ním začnu bavit, nebude to už o jeho nevěře, takže první rozhovor tam samozřejmě sklouznul. On řekl, že předem si neuvádmoval nebo spíše nechápal, že mi ublížil, teď prý ví, jak mi strašně ublížil, že má požadavek. Já jeho bohužel taky, i jako dříve. Prostě jsem nějak ztratila o něm iluze, které jsem předem měla, předem jsem ho tak obdivovat jako předem tak nějak obyčejně. Co nechápu je, že předem lituje toho, že mi ublížil, lituje podle jeho vyjádření (jsem to pochopila) nejvíc toho, že jsem na to předem. Je to normální myšlenka chlapa? Co si o tom myslíte?

Děkuji za odpověď, JITKA ODP OVĚŠ : Milá Jitko, v tomhle jsou chlapi jak malé děti :-)). Pochopitelně kdyby to prošlo, a on si trochu užil bokem a ty jsi na to nepředem, tak by to - podle něj - bylo všechno OK... Jak říkám, jak malej kluk... Jenže - pokud bys to udělala ty, tak nevím, jak by to bral! Hm, musí se rozhodnout, jak moc je jinak dobře. Víš, zkus ho hodnotit tak, jako kdyby se nejednalo o tvého partnera, ale o zcela cizího. Takže si třeba napiš na kus papíru něco jako kdybys měla o něm psát "posudek" Tzn. například: jak je spolehlivější, jestli mu věřím; v běžných věcech věřit - dejme tomu, že jste domluveni a jsou, tak jestli nepředem normálka a kolem osmé... Nebo - jestli moc neutráci, zda umí předem... Jak se chová ke svým rodičům, jak ke tvým... Jak se chová ve společnosti k ostatním lidem... Zda je to tvor "úklidnej" nebo bordelář... Zda ti doma pomáhal, nebo to nechal všechno na tobě... jak se chová k ostatním lidem, zda vypadá "lehce sveditelně" atd. atd. - prostě, na všechno, co si jen vzpomeneš. A pak se soustřeď na takové ty "důležitější" věci, jako kdysi například. V jednom vtipu říkal myslím Werich: má žena rozhoduje o drobnostech - je co nakoupíme, kam pojedeme na dovolenou, kde budeme a za kolik bydlet, a já o těch velkých věcech - jako je například vztah ke Kuvajtu, situaci ohledně oteplování země... atd. Prostě se snaž si ho požádně prokádovat. uvádmit si, co pro tebe znamená - tím pádem se sama od sebe dozvíš, zda mu ten úlet mě a se; odpustit, nebo zda hrozí, že ho bude opakovat... Když tak se je ozvi, daniela